

[Poul Hartling.]

vinde den, medfører, at man indvinder store beløb rent bortset fra den sum af menneskelig lykke og tilfredshed, der her står på spil.

Vi trænger til en politik med det perspektiv, at der kommer det rigtige forhold mellem opsparing og investering, også de offentlige investeringer. Mange af vore økonomiske problemer bunder i virkeligheden i et spørgsmål om tillid. Så længe udviklingen i så høj grad giver de mennesker ret, der siger: hellere bruge pengene i dag, for i morgen er de mindre værd, så længe får vi ikke den opsparing, som er nødvendig, og som skulle betinge den lavere rente. Men jeg tror også, og dette være sagt med sigte på alle partier, at megen af de senere års diskussion om det offentliges udgifter og om besparelser er blevet forenklet i en grad, der er gået ud over det saglige indhold og sigte. Vi så det bl. a. her i foråret, hvor det var regeringen magtpåliggende at fastholde bevillingsforslag, som få dage efter blev gjort illusoriske ved et anlægsstop.

Der var i alt væsentligt tale om bevillinger til formål, som vi meget gerne så fremmet. Jeg tror, at der i virkeligheden er meget få mennesker, som ønsker, at vi ikke skal bygge alle de boliger, skoler, hospitaler, sociale institutioner o. s. v., som vi overhovedet har praktisk mulighed for, så længe vi står med udækkede behov på disse områder. Tænker vi alene i bevillinger, og glemmer vi at tænke på mulighederne for at omsætte disse bevillinger i praktiske resultater, så udvander vi ikke blot ansvaret og medvirker til en skæv økonomisk udvikling i vort samfund, men vi forringer i virkeligheden samtidig vore muligheder for overhovedet at tage reelt fat på disse opgaver. Meget ville være vundet, hvis diskussionen om de offentlige udgifter i stedet tog udgangspunkt i, hvor meget vi overhovedet har mulighed for at virkeliggøre, at bygge, at producere, og hvad vi bl. a. gennem den øvrige økonomiske politik, gennem bedre planlægning o. s. v., kan gøre for at øge disse muligheder.

For vi må ikke glemme, at det er jo ikke millionærerne, der rammes af boligmangel, af mangel på hospitaler, plejehjem, børnehaver, skoler, uddannelses- og om-

skolingsmuligheder o. s. v. eller af de voksende udgifter, som den høje rente og de stigende priser fører med sig. Jeg tror, at millionærerne endda klarer sig. Det er tværtimod alle os almindelige mennesker, der rammes, og det er først og fremmest dem, der i forvejen er vanskeligt stillet. Det er altid de svagest stillede i samfundet, der rammes hårdest.

En politik med perspektiv i — når jeg har brugt nogle minutter til at ride den op, er det, fordi det er, hvad man har savnet i dette land. Vi har set en regering, der var usikker og slingerende i sin bedømmelse og i sine handlinger. Det kan ikke give befolkningen tillid til en regering, at den få måneder efter et valg må se i øjnene, at den bedømmelse af situationen, som den lagde op til ved valget, var helt forkert. Det kan ikke give tillid til en regering, at den fremsætter de forslag, der skal rette en alvorlig økonomisk situation op, så tilfældigt og så stykkevis, som vi har set det i år. Det kan ikke give tillid til regeringen, at den fremsætter forslag, som den ikke kan stå ved, og som den siden tager tilbage. Dette er ikke løse påstande, men det er kendsgerninger. Jeg skal kort godtgøre dem. Det stykkevis kan ses deraf, at man i en alvorlig økonomisk situation først kommer med et afgiftsforslag den 19. november, så finanslovsforslaget den 27. november, som ministeren selv erklærede manglede væsentlige poster, så første buket den 3. februar, anden buket den 16. marts og tredje buket den 21. april. Ind imellem kom anlægsstop og nu først i juni et forslag om lånerationering. Sådan har dette folketingsår været. En stykkevis politik er en upraktisk politik. Det er en lige så uegnet fremgangsmåde som at ville sætte over en afgrund i flere spring.

Jeg resumerer. Vi har en regering, der i fjor forår ikke ville se sandheden i øjnene, men udskød valget. Vi har en regering, der i valgkampen ikke ville sige sandheden til folk, men malede med lysere farver, end det var rimeligt. Det bevises jo derved, at den siden har måttet foreslå indgreb til mere end 3.000 mill. kr. ekstra, og det var der ingen, der hørte noget om før valget fra den side. Vi har en regering, som gav sig i kast med problemerne langsomt og usikkert. Under overenskomstforhandlinger-